

КНИГА LOVE 4.0. Жінка, що кохає

КУПИТИ

100 віршів про любов жіночим голосом. «Книга Love 4.0. Жінка, що кохає» — четверта в серії поетичних антологій видавництва #книголав, і цього разу тут лише жінки.

Раніше у видавництві вийшли збірки: «Книга Love» (упорядниця: Катерина Бабкіна), «Книга Love 2.0. Любов і війна» (упорядниця: Надія Коверська) та «Книга Love 3.0. Любов, що перемагає» (упорядниця: Олена Павлова).

Сучасні письменниці та класичні авторки, зірки та нові імена. Поетки, що воюють, і поетки, що зцілюють — і не тільки словом, а й на полі бою. Та словом насамперед. Бо зараз — час жінок. Час небаченої сили та зухвалої чуттєвості. Ці вірші пристрасні та ніжні, прозорі та відверті, повітряні та вогненні водночас. Радісні й болісні, як сама любов. Бо так кохати може тільки українська жінка. Поетки, чії твори увійшли до збірки: Ірина Сажинська, Ольга Ольхова, Ія Ківа, Олександра Кольцова, Наталя Лівницька-Холодна, Олександра Гонтар, Вікторія Черняхівська, Ірина Старовойт, Антоніна Корнута, Олена Максименко, Галя Мазуренко, Олена Герасим'юк, Ольга Лозинська, Оксана Забужко, Ярослав Поліщук, Людмила Дядченко, Ярослава Гончарук, Мар'яна Савка, Катерина Калитко, Варя Чорна, Єва Тур, Юлія Стахівська, Маріанна Кіяновська, Оксана Лятуринська, Юлія Баїр, Квітка Налада, Марко Терен, Наталка Маринчак, Світлана Дідух-Романенко, Катерина Девдера, Наталія Бельченко, Тетяна Власова, Оля Новак, Ірина Божко, Ольга Криштопа, Юлія Мусаковська, Таня-Марія Литвинюк, Вікторія Амеліна, Єлизавета Жарікова, Ада Єлагіна, Катерина Бабкіна, Юлія «Тайра» Паєвська, Ірина Вікирчак, Галина Гулієва, Ольга Кашпор, Віра Вовк, Олена Павлова, Галина Крук, Ярина Черногуз, Юрко Прохасько, Ярина Сенчишин, Олена Степаненко, Раїса Троянкер, Анна Малігон, Вікторія Стах, Марина Пономаренко, Катерина Міхаліцина, Олена Рибка, Ірина Цілик.

В оформленні книжки використано ілюстрації художниці Надії Антонець. Ідея співзасновниці видавництва Світлани Павелецької.

Час жінок

Час дії цієї книжки — за секунду до вибуху. Ще трохи — і світ знесе величезна хвиля.

«Книга Love 4.0. Жінка, що кохає» — сто віршів про любов жіночим голосом. Тут ми зібрали тексти 65 поеток — 51 сучасних і 14 класичних авторок. Усі поезії об'єднує тема — любов.

Цієї любові прагнуть і від неї тікають. Бо дізнаєшся — вмреш.

Любов — ніби первісна мова й найпромовистіше мовчання.

Її шукають, як щось найнагальніше на дні бермудського трикутника жіночої сумки. Її бояться більше, ніж війни. Від неї — самі проблеми, причому в усіх дійових осіб. Вона пахне нуаром, жасмином і незворотністю.

Ця книжка — наче сад, де троянди квітнуть в інеї і чоловіки садять лілеї своїм коханим. А ті вчаться малювати ікони й годувати левів із руки. Тут любов — це ріка, в яку кидаєшся з головою, з усією душею. Карпатська ріка, що пробирає до кісток, але народжує тебе знову. Світить тут блакитне сонце.

Цю любов викрешують із каменю, заплітають золотими нитками й вишукують у мушлях на дні серця. Ця любов із самого ранку в дорозі, але неодмінно тобі напише. Цю любов мрієш знайти під подушкою, наче диво. Але станеться все саме так, як ви ніколи й уявити не могли. І так, це станеться саме з вами.

Це любов, про яку ви хотіли б говорити безупинно, та часом нікому не можете розказати. Щоб не сполохати, не втратити, ненароком не наврочити. Це краса, яка виникає в очах того, хто дивиться. Коли так хочеться його намалювати — хай навіть не вмієш.

І якщо цю любов стримати чи стриножити, тоді вона роз'їдатиме середини, роз'ятрюватиме й тривожитиме, зводитиме з розуму, насміхатиметься місяцем за вікном. І щоразу, коли дивитиметеся на небо — побачите ті самі очі.

Так любити — це вишивати білою ніжністю по білій зимі.

Це засинати під тими самими зірками, навіть коли ви в різних країнах. Це спати разом між сузір'ями.

Це коли ваші обійми мають присмак серпневих слив у щойно спеченому тому самому пирозі з The New York Times. Коли вже зрозуміло, що попереду осінь, — але ви готові. Це незворотність сліз, але й тепло долонь. Це просто пороблено.

Це усмішка — невже вона мені. Це усмішка у відповідь. Невже це я наслідуюся.

Це відчуття закохування, що огортає в теплий туман.

Ті самі миті, які хочеться записати на плівку пам'яті й повторювати по колу, мов на вінілі. Це каштан, який покладеш до серця — назавжди.

Коли кохає жінка — це рівень підвищеної небезпеки. Надзвичайний стан. Позапланова ситуація. Серцево-судинна тривога. Повітряно-крапельний спосіб інфікування. Поцілунки, дотики, подихи, погляди. Аналіз поглядів — найточніша дівчача наука.

Любити — це вірити в когось. Це надавати іншим крил. Летіти над містами, як закохані Шагала. Цілувати і цінувати. Зцілювати. Пізнавати. І чекати, чекати, чекати.

На все свій час — але ніхто його точно не знає. Час кохати — завжди. Час на вірші — завжди.

Хто є авторками цієї збірки? Про сучасних поеток найбільше скажуть їхні вірші. Серед них — зірки та нові імена, але поєднують їх талант і власний стиль. Мріємо, що ця антологія відкриє для вас нових улюблених поеток.

Зараз час зухвалої чуттєвості. Час, коли жінки нарешті набули повної потужності свого голосу — і більше не мають обмежень як авторки. Складна стеля перетворилася на стінки бульбашки — тих, хто читає взагалі.

Як писали про любов українські жінки сто років тому?

Ми майже не знаємо. Жінки не завжди могли дозволити собі мати окремий потужний голос. І в мистецтві місце для них відводили переважно в дитячій літературі. Поезію про кохання ми здебільшого звикли читати чоловічим голосом.

Серед класичних у цій антології — тексти Лесі Українки, Олени Пчілки, Чайки Дніпрової, Христі Алчевської, Уляни Кравченко, Галі Мазуренко, Наталі Лівицької-Холодної, Оксани Лятуринської та інших.

Відкриває антологію вірш Олени Теліги «Танго». Українська — це був її свідомий вибір. Дочка петербурзького професора, поетка перейшла на українську вже дорослою. І зробила це ґрунтовно та пристрасно — як усе, чим займалася. Яскрава, талановита, рішуча й безкомпромісна. Про її життя можна зняти гостросюжетну картину. Навчалася у Празі, де познайомилася з багатьма українськими митцями, певний час навіть працювала манекенницею та вчителькою, згодом була активною діячкою ОУН, видавала українські часописи, писала блискучі статті. Під час війни організувала Українську спілку письменників у Києві, не пішла на компроміс з нацистами. Вона знала, що по неї прийдуть, але продовжувала працювати. Розстріляна в Бабиному Яру. За життя так і не видала своєї збірки поезії, а рукописи знищили разом з авторкою. До нас дійшли близько 40 її віршів.

Із сучасниць Олени Теліги в антології є ще дві особливі авторки — це Зузанна Гінчанка та Дебора Фогель. Гінчанка творила польською, а Фогель — їдишем. Але їх поєднує те, що жили вони в наших містах і писали про них — Рівне і Львів. Ці міста струмують їхньою поезією, крізь їхні квартали пролягають маршрути серця й між цими ліхтарями мерехтять їхні метафори. Обидві знищені нацистами в час Другої світової на злеті та в розквіті — це їх, на жаль, теж їх поєднує. Так хочеться, щоб імена цих авторок частіше звучали в їхній рідній країні. Вірші Дебори Фогель подаємо в перекладі Юрка Прохаська, а Зузанну Гінчанку читаємо українською завдяки Ярославу Поліщуку та Наталії Бельченко.

Ладя (Лідія) Могілянська — поетка, знищена сталінським режимом. Вона досліджувала українські історичні пам'ятки, фольклор. Розстріляти її мали двічі. Але першого разу відправили на Соловки. А вдруге вже виконали вирок — у 1937-му.

Немає з нами Вікторії Амеліної. Але є її слова. Вікторія встигла придумати назву для своєї майбутньої поетичної збірки — «Свідчення».

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ